

[Henry Christensen.]

mere end et halvt år siden, finder den bagefter, efter at der er gået et halvt år, anledning til at foretage ændringer i. Man må vel nok, uden at det kan opfattes som et alt for voldsomt angreb på regeringen, have lov at sige, at det er jo ikke just udtryk for stor klarhed og overlegenhed i ledelsen af lovgivningsarbejdet, da denne lov blev gennemført i foråret.

Om selve den bundne opsparing skal jeg ikke ved denne lejlighed gøre alt for mange bemærkninger. Den var naturligt genstand for drøftelse i går og de foregående dage under åbningsdebatten. Fra venstres side blev det understreget, at venstre var modstander af loven, da den blev gennemført, og fremdeles er modstander af den bundne opsparing i det hele taget. Vi ved, at den blev gennemført, fordi regeringen havde den ene stemmes flertal. Jeg forstår af de udtalelser, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen fremsatte her for et par dage siden, at den ene stemmes flertal fortsat skulle være i behold, i hvert fald når det gælder det aktuelt politiske, selv om der måske kan være en anden vurdering, forstår jeg, når det gælder det mere teoretisk politiske vedrørende den bundne opsparing.

Lad mig understrege, at når vi var imod den bundne opsparing, så var det, fordi vi fandt, at den ganske åbenbart var et brud på forudsætningerne for det økonomisk-politiske forlig, det såkaldte omsforlig, der blev sluttet sidste forsommer. Meningen med dette omsforlig var blandt andet, at vi skulle tilvejebringe gunstige økonomiske resultater ved at ændre principperne for opkrævningen af indtægterne til staten, derved at vi flyttede en betydelig del af beskatningen fra at hvile på arbejde og opsparing over til at hvile på forbrug. Regeringen endte så med at gennemføre en bunden opsparing, der stort set skulle kræve lige så meget op via indkomsterne, som skattereformen skulle lempe på dette område. Derfor var det i strid med forudsætningerne, derfor var det en udfordrende politik, regeringen valgte. Og da vi sagde til regeringen, at vi på dette punkt ville være gået ind i forhandlinger med den dels om at tilvejebringe yderligere besparelser på statsudgifterne, dels om i det omfang, som statsfinansielle grunde måtte tilsige, i givet

fald at tilvejebringe de indtægter, der måtte være fornødne, ad anden vej, så var regeringen stormægtig og afvisende over for venstre.

Nu er vi endt med den bundne opsparing og alle dens ubehagelige virkninger på en række områder, virkninger, som regeringen nu skal til at lempe lidt på. Lad mig bare nævne en af disse uheldige virkninger, som vi netop havde søgt at råde bod på gennem det forudgående omsætningsafgiftsforlig. Det er virkningerne i henseende til sambeskatning. Jeg håber, at det ærede medlem fru Lis Groes har hæftet sig ved disse virkninger. Lad mig nævne et enkelt eksempel. For et ægtepar, der tilvejebringer sine indtægter sådan, at det skattepligtigt for manden ville være blevet 16.000 kr. og for hustruen 8.000 kr., sker der det i kraft af sambeskatningen, at de kommer til at betale en bunden opsparing på 1.320 kr. Hvis de ikke havde været sambeskattede, men havde de samme indtægter i øvrigt tilvejebragt hver for sig, var de tilsammen kun kommet til at betale 360 kr. Man har altså fået måske det mest forstærkede udtryk for de ubehagelige virkninger af sambeskatningen ved at gennemføre den bundne opsparing, men noget af det, vi skulle have opnået igennem det økonomiske forlig, var netop at få mindsket nogle af de ubehagelige virkninger af sambeskatningen. Vi er altså endt med at få virkningerne tilbage, endda i forstærket grad.

Da den høje regering argumenterede for den bundne opsparings gennemførelse, anførte den i særlig grad som begrundelse, at den var fornøden for at dæmpe det samlede efterspørgselspres i samfundet; vi havde endnu en så usikker økonomisk situation, at man ikke turde give afkald på den dæmpning af det samlede efterspørgselspres, der lå i, at staten tilvejebragte denne yderligere indtægt, og man endte med at skulle have efterbudgetteret et kasseoverskud på omkring 500 mill. kr.

Hvordan har det så udviklet sig siden? Ja, vi befinder os jo i den situation, at vi alle kan glæde os over en større stabilitet i den hjemlige økonomi, en bedre afbalancering imellem de økonomiske faktorer i samfundet. Men vi kan vel hævde, at det i hvert fald ikke er den bundne opsparing, der har virket. Det ærede medlem hr. Peter